

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra KAMMERATER

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 283. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127433146576/facsimile.pdf> (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Du kom tilbage om Eftermiddagen, havde Du de dejligste Theroser med. Kan Du huske — det var Theroser — ogsaa den Gang.

Henrik har sidet med belet Hoved og leget med en Blomst. Saa ser han pludselig op mod hende.

HENRIK hurtigt, Stemmen lidt usikker. Men siig mig, Ellen, siig mig, hvordan gaar nu egenlig Tiden for Dig — nu — saadan hver Dag?

ELLEN tager sig med Hænderne over Øjnene; siger derpaa med forceret Overstadighed. Aa Du, hvad jeg bestiller? Jeg morer mig — gaar meget i Selskaber — jeg lader mig gøre Kur til — jeg koketterer — jeg har lagt mig efter at kokettere, Du — Jeg morer mig — morer mig —

HENRIK med tvungen Latter. Naa, jamen saa er jo alt fortræffeligt — Naar Du morer Dig — — Kort Pause. Saa siger han med samme lidt drillende Tone som under tidligere Replikker. Og véd Du, hvad jeg nu vilde ønske?

ELLEN. Naa?

HENRIK. At jeg kunde faa Lov til at forhøre Dig din Brudebuket —

ELLEN. Jeg tror, Du vil. Véd Du da ikke, at den faar man altid af Brudgommen.

HENRIK. Men alligevel. Det kunde være saa morsomt. Ikke?

ELLEN får pludselig travlt med at se paa sit Ur. Aa — jeg véd ikke — — Men du store Gud, som Tiden er gaaet. Hvad mon de tænker hjemme! Jeg maa skynde mig forfærdeligt.

Hun gaar hurtigt hen til Tojlet, begynder hastigt at trække Overstykket paa; kan ikke komme i det ene Ærme.

HENRIK hen til hende. Lad mig dog hjælpe —

ELLEN. Tak, det behøves ikke. Det var blot Foret. Nu er det paa.

HENRIK helt henne ved hende; meget blødt. Og ser man Dig nu aldrig mere?